

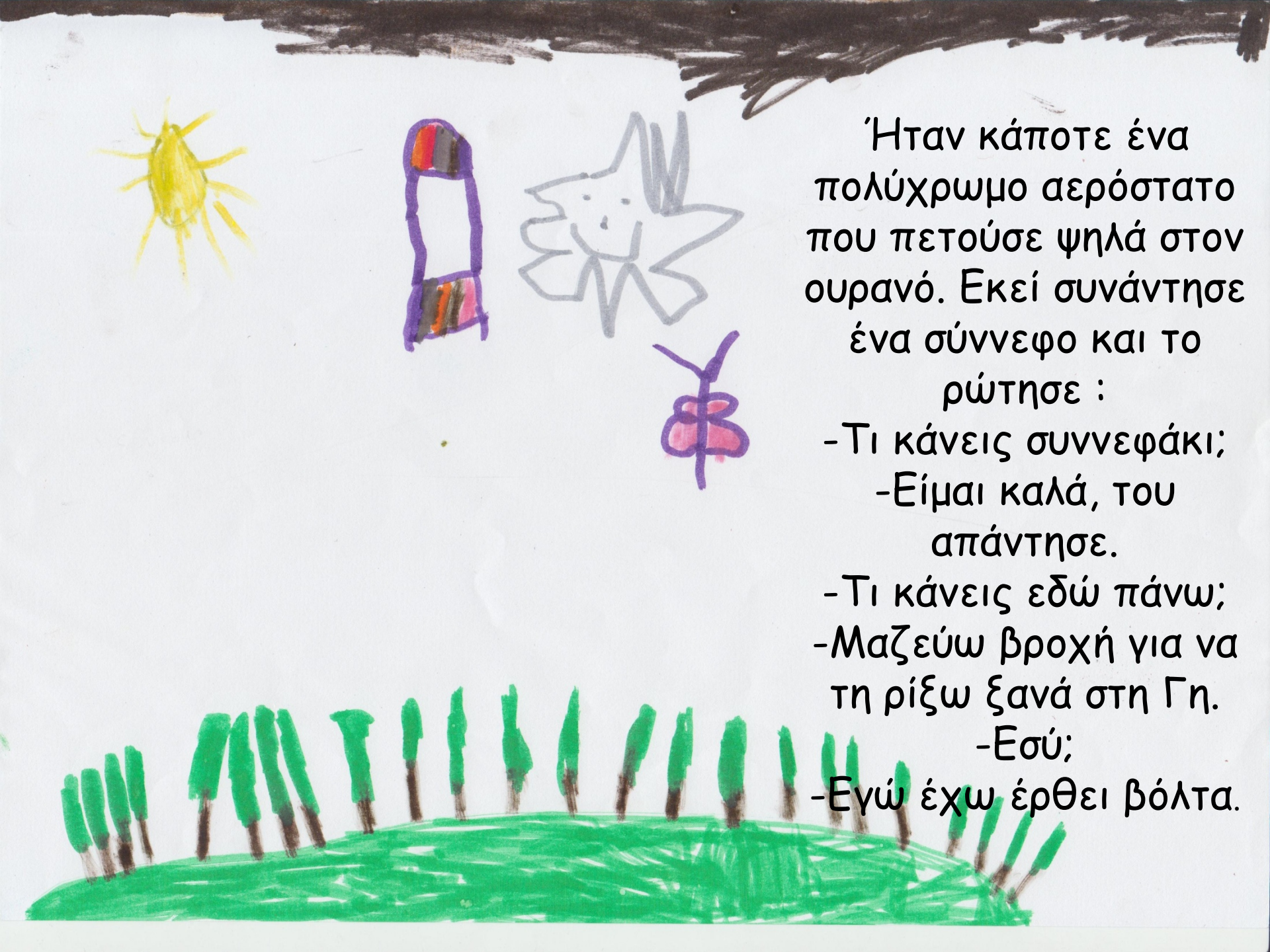

ΤΟ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ

ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ

Ήταν κάποτε ένα
πολύχρωμο αερόστατο
που πετούσε ψηλά στον
ουρανό. Εκεί συνάντησε
ένα σύννεφο και το
ρώτησε :

-Τι κάνεις συννεφάκι;
-Είμαι καλά, του
απάντησε.

-Τι κάνεις εδώ πάνω;
-Μαζεύω βροχή για να
τη ρίξω ξανά στη Γη.

-Εσύ;
-Εγώ έχω έρθει βόλτα.

-Τι βόλτα, απόρησε το σύννεφο.

-Θέλω να πιάσω τον ουρανό!

-Μα δεν γίνεται να πιάσεις τον ουρανό γιατί είναι πολύ ψηλά. Και πως θα φτάσεις εκεί πάνω μόνο σου;

-Θα προσπαθήσω γιατί το θέλω πολύ.

-Τότε θα σε βοηθήσω εγώ. Θα φυσήξω δυνατά και θα πας πιο ψηλά. Να έτσι, φρουου.....

Το αερόστατο άρχισε να ανεβαίνει προς τον ουρανό. Πετώντας συνάντησε ένα γεράκι που παραλίγο να χτυπήσει με τη μύτη του το αερόστατο και να του σκάσει το μπαλόκι. Αλλά ευτυχώς το είδε τελευταία στιγμή και το απόφυγε.

Το αερόστατο δεν θύμωσε αλλά του
είπε:

-Κοίτα καλύτερα γεράκι!! Παραλίγο
να σκάσεις

το μπαλόني μου.

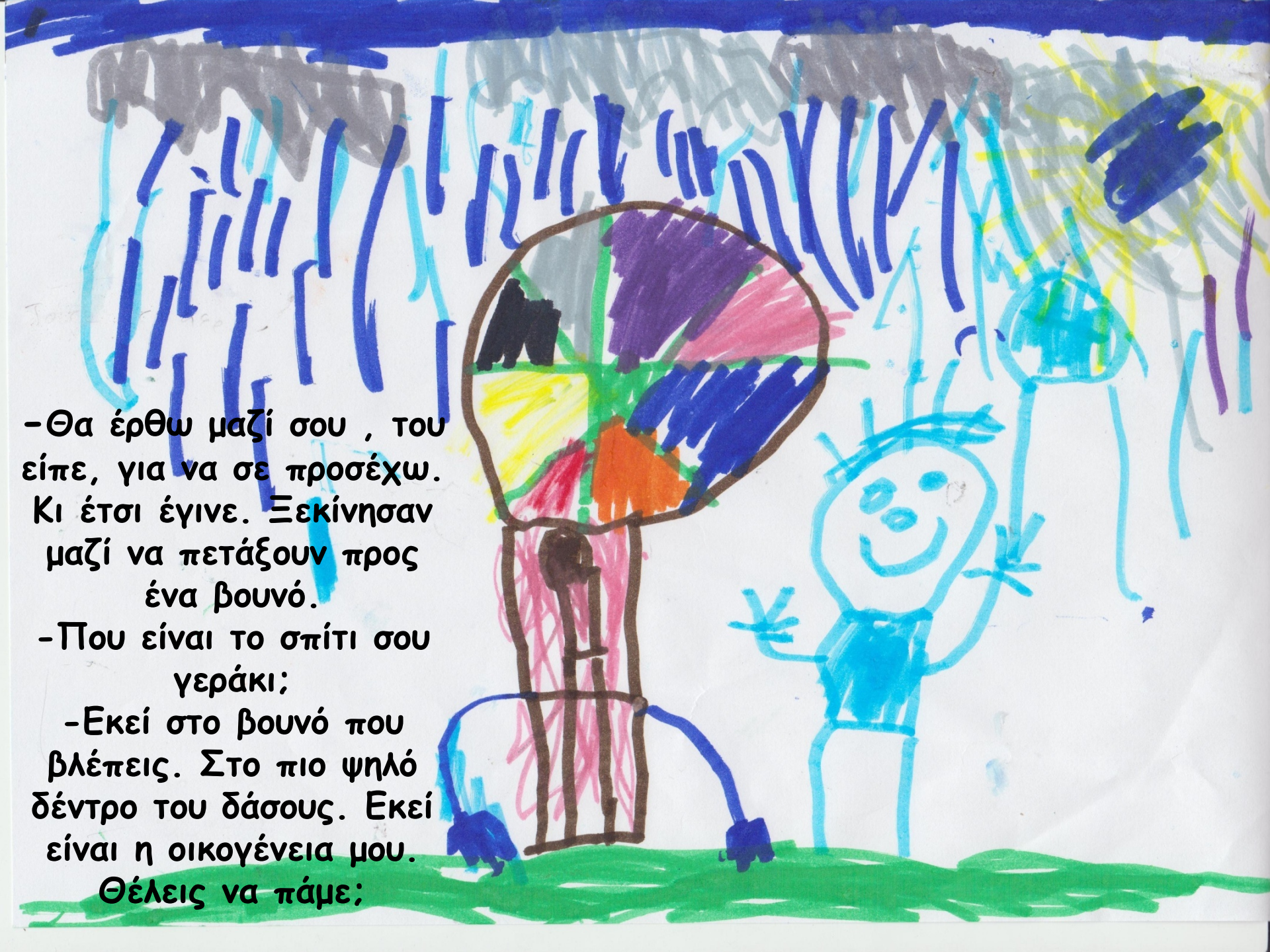

- Συγγνώμη, του απάντησε. Έπρεπε να κοιτάξω καλύτερα, αλλά πρόσεχε κι εσύ γιατί ο ουρανός είναι για τα πουλιά, όχι για τα αερόστατα.

Τότε το αερόστατο στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί κι αυτό δεν είχε που αλλού να πετάξει.

Το γεράκι επειδή αισθανόταν άσχημα που το στενοχώρησε του είπε ότι θα τον προσέχει αυτός στο ταξίδι του.

- Θα έρθω μαζί σου , του
είπε, για να σε προσέχω.
Κι έτσι έγινε. Ξεκίνησαν
μαζί να πετάζουν προς
ένα βουνό.

- Που είναι το σπίτι σου
γεράκι;

- Εκεί στο βουνό που
βλέπεις. Στο πιο ψηλό
δέντρο του δάσους. Εκεί
είναι η οικογένεια μου.

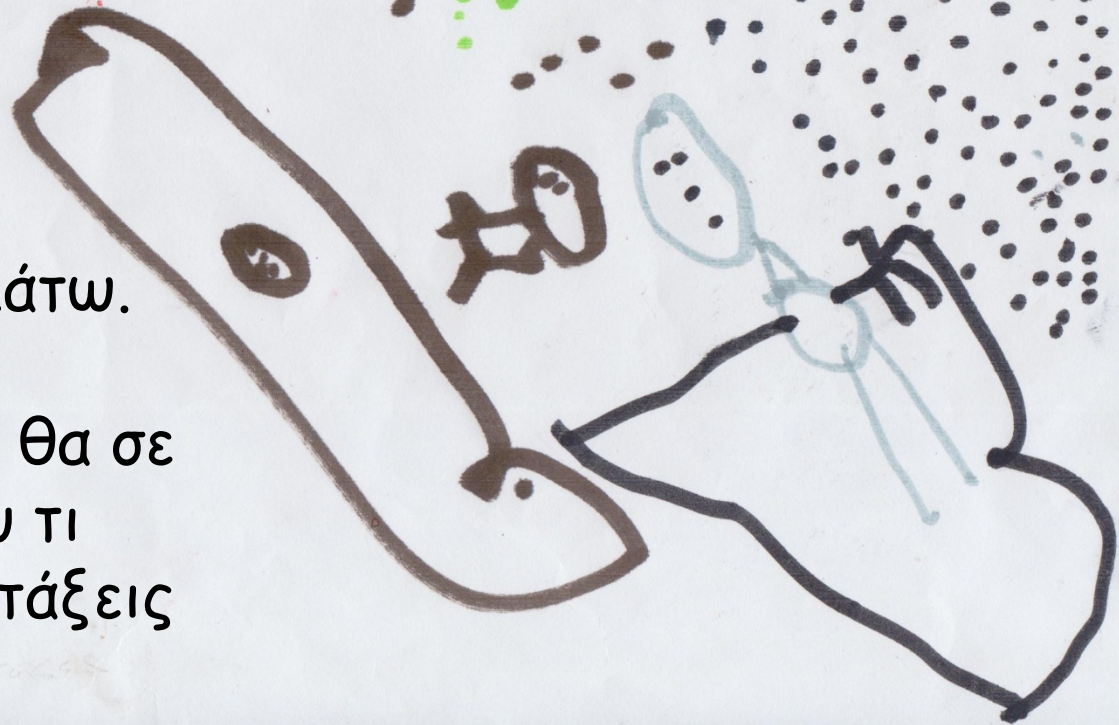
Θέλεις να πάμε;

-Πάμε, του
είπε.
Και συνέχισαν
να πετάνε
προς το δάσος.

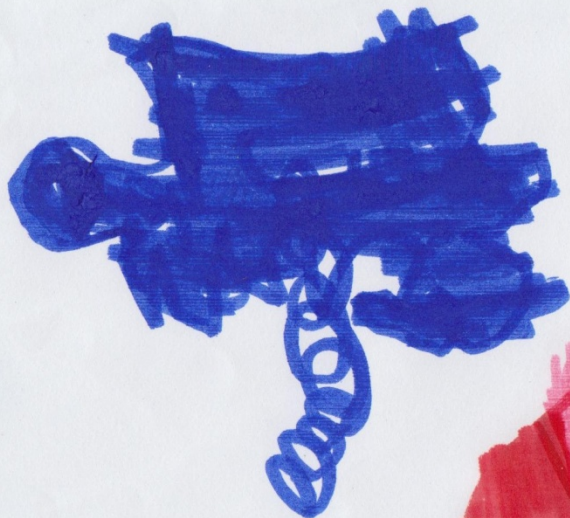

Όταν έφτασαν τα δέντρα ήταν πάρα πολύ ψηλά και το αερόστατο πιάστηκε στο κλαδί ενός ψηλού δέντρου.

-Α!, φώναξε και έπεσε κάτω.

-Μην ανησυχείς φίλε μου, θα σε βοηθήσω εγώ. Πέσμου τι πρέπει να κάνω για να πετάξεις ξανά.

-Πρέπει να φυσήξουμε
δυνατά για να πετάξω
ξανά.

Φύσηξαν δυνατά, αλλά ο
αέρας δεν έφτανε για να
πάει ξανά στον ουρανό.

-Μάλλον χρειαζόμαστε
βοήθεια, είπε το γεράκι.
Θα φέρω αμέσως τους
φίλους μου.

Το γεράκι φώναξε τα ζώα του δάσους. Τα πουλιά, τους σκίουρους, τους λαγούς, το ελάφι και την καμηλοπάρδαλη. Όλοι έφτασαν εκεί γρήγορα για να φυσήξουν το αερόστατο και να πετάξει ξανά.

Φύσηξαν όλοι μαζί δυνατά, αλλά το αερόστατο δεν μπορούσε να πετάξει, γιατί ο αέρας χανόταν από την τρύπα που είχε ανοίξει όταν πιάστηκε στο κλαδί του δέντρου.

Το σκιουράκι είχε μια ιδέα.

-Στο δέντρο που ήμουν
εχθές, είδα μια αράχνη. Θα
πάω να την φέρω κι αυτή και
με τον ιστό της θα φτιάξει το
αερόστατο.

Κι έτσι έγινε. Η αράχνη έφτιαχνε ιστό για μια ολόκληρη μέρα.

Όταν η αράχνη τελείωσε
φύσηξαν ξανά δυνατά όλοι
μαζί. Έτσι το μπαλόκι
άρχισε να γεμίζει και το
αερόστατο πέταξε πάλι
ψηλά στον ουρανό.

Το αερόστατο χαιρέτησε τους φίλους του φωνάζοντας δυνατά:

-Ευχαριστώ καλΟί μου φίλοι που με σώσατε. Δεν θα σας Ξεχάσω ποτέ!!

Δ'
ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ-
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.. ΤΑ ΕΛΕΦΑΝΤΑΚΙΑ